

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 20 céntims.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPAÑA** pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

CRÓNICA.

Los conservadors, ab l' idea de desesperar a n' en Sagasta, han fet corre la notícia de que tal vegada dintre de poch temps se concediria à la filla del brigadier Villacampa una pensió, tal com si hagués mort lo seu pare; es à dir, la pensió corresponent à un orfe de brigadier.

Si jo m' trobés, per casualitat, dintre de la pell de D. Práxedes, à horas d' ara la simpática filla del infotunat Villacampa, ja la cobraría.

—Y aneu fent brometas.

Perque si un premi ha de otorgarse, ningú l' mereix tant com la filla virtuosa y plena de cor, que ab las sèvas llàgrimas y 'ls seus esforços va salvar la vida del seu pare.

Exemple digne de imitaciò y de noble estímul.

Quant mès digne de una pensió es aquest honrós detrat de amor filial, que tants y tants ex-ministres conservadors, que s' embutxan tranquilament los 30,000 rals de cessantia, sense haver fet altra cosa que la desventura del país!

Per qué ha de tenir una recompensa l' escàndol y no ha de obtenirla la virtut?

Animis, donchs, Sr. Sagasta: al bou per la banya... y als conservadores per la llengua.

Fa quinze días que 'n Montero Ríos y l' Alonso Martínez s' expremen lo cervell, buscant una fórmula que concilihi una cosa realment inconciliable: 'ls compromisos democràtics y l' desitj que té l' govern de tallar las alas à la prensa.

Mil anys los dono de temps y estic segur que no la trobarán.

Los compromisos del govern existeixen: escrits estan y 'l pais los porta registrats en sa memòria. Podrà, si volen, fastidiar à la premsa, pero haurà de ser passant per damunt dels seus compromisos, trepitjant la seva formalitat política, y en últim extrém los fastidiats seran ells.

Sembla que de moment han convingut en que 'ls escriptors s'igan responsables dels seus escrits; en defecte dels escriptors, los directors de periódichs, en defecte de aquests los propietaris y en últim terme 'ls impressors.

Una vegada posats, fan molt mal detenintse en las imprentas. En defecte dels impressors podrian exigir la responsabilitat consabuda als fundidors de tipos, à falta de aquests al miners que van desenterrà l' metall y per últim al Pare Etern que va crear la terra.

Aixis, aixis, que no s' escapi ni l' Esperit Sant!

Lo matrimoni civil es un' altra de las qüestions que preocupan al govern. Obligat à restablirlo, tracta de ferho sense disgustar à Lleó XIII.

Perque, ja ho veuen vostès mateixos, si arribés à plantearse l' matrimoni civil, tal com hauria de ser, qu' es tal com se practica à Fransa, à Bèlgica, à Austria, à Italia, es à dir, à totes las nacions civilisadas (qué diria l' Papa?)

Aixis es, que d' acort sempre ab lo poder eclesiàstich, l' únic que ha pogut conseguirse es que 'ls casaments se verifiquin à la iglesia, ab tota la pompa y solemnitat possibles, y que un delegat de l' autoritat civil los presenciehi, mitj amagat en un reconet, sense piular, ni donar-se à coneixre.

Un matrimoni civil vergonyant.

Si, veugonyant com la política liberal del govern, com l' esperit del govern, com aquest continuo quiero y no puedo que l' desacredita.

Ja 'ls dich. jo qu' en Sagasta está sempre en situació de parodiar aquells coneguts versos:

Mira que te mira el Mónstruo;
mira que te está mirando;
mira que te has de morir;
mira que no sabes cuando.

A las Corts, res de nou. O com si diguessem lo de sempre.

Un dia renyina de galls entre en Sagasta y en Romero Robledo.

—Que tú ets un daixonsa.—Que tú ets un dallon-sas.—Que tú has fet aixó.—Que tú has fet alló.—Que tú à l' any tants pensavas de aquesta manera.—Que tú pensavas de aquella altra.—Gamarús!—Cul d' olla!

Lo pais:—Vaja, sempre l' mateix quento; sempre lo de l' olla y la paella: si m' embrutas t' enmascaro.

Un altre dia s' alsa l' Duch de Tetuan, ministerial, y embesteix à n' en Puigcerver, que no l' deixa bò ni per arrendarlo. Tot ab motiu del projecte de arrendament del tabaco. Y l' govern calla, perque l' Duch de Tetuan es lo duch de Tetuan.

Pero 'ls que s' atraveixen à atacarlo son un parell de ministerials, un Cuartero y un Manteca y jamig! lo ministeri en pés se 'ls tira à sobre y 'ls deixa patifusos y 'ls reventa.

La fábula eterna de la trenyina: mentres las moscas s' hi enredan, los borinots l' atravessan. Lo duch de Tetuan es un borinot de primera forsa.

Un altre dia, en fi, 's presentan los pressupuestos.

Los diputats callan... lo pais tremola, com si li lleissen la sentencia... la bolsa baixa.

Principi econòmic de 'n Puigcerver: reduuir los gastos es una quimera; aquí la gran qüestió es aumentar los ingressos.

A ministres aixis hauria de declarar 'ls calamitats nacionals.

Com à la llagosta.

Perque no s' si saben que alguns diputats castellans pensan demanar que à la llagosta se la declare calamitat nacional.

Si logran lo seu propòsit, es facil que sentim lo seguent:

En un restaurant.

Lo mosso:—Qué vol per esmorsar.

Lo parroquià:—Ja veurà, de moment portim una raccio de calamitat nacional ab salsa à la mayanesa.

P. K.

CONCEJAL?

STIMAT Cándido: Rebo en aquest moment ta apreciada carta, fetxada l' dia 15 del mes passat; de manera que ha necessitat la friolera de tres senmanas per venir del Poble sech à casa mèva. Aixis van las cosas y las cartas en aquest pais.

Veig ab verdadera satisfacció que tractas de presentarte candidat en las próximas eleccions de concejals, y solicitas los mèus concells per quedar bè en aquest negoci.

Bé, Cándido, molt bé: sempre m' hi pensat que ab lo temps arribarias à ser alguna cosa. L' home ja porta l' seu porvenir dintre del cap, y de petits demostrem lo que s' pot esperar de nosaltres.

Record com si fos avuy mateix aquells temps en que à estudi feyas aquell cùmul de inconveniencies, y 'ns engalipavas de mala manera ab las tèvas traficas. Jo no hi entenia; pero l' meu caletro ja m' indicava que tú no eras com las demés personas, y que l' destino t' havia posat al mòn per alguna cosa d' importància.

Ves si ho endavinava: concejal, nada menos que concejal. Y ho dich aixis, perque ja ho dono com un fet consumat, y 'm figuro ja veuret à la casa gran, mirant en Rius y Taulet y escoltant, assombrat, los discursos de 'n Batllori...

Pero, per mès que à tú la palla ja crech que t' agrada, 'm sembla que lo mès urgent es anar al gra.

Al gra, pues, y surti lo que surti.

Sobre 'ls preliminars de la elecció d' un concejal hi ha molt y molt que dir; pero jo no tocaré sinó 'ls punts mès importants.

Lo primer que has de fer, es procurar que l' inscrigian en la llista d' elegibles. No vol dir res que ho sigas ó que no ho sigas; perque de vegadas los que ho son de veras, no figuraren en las llistas, y 'ls que no ho son, sí. Aixó corra del tèu compte.

Després has de dedicarte à guanyar simpatias, mintant y respallant als que poden ser de útils.

Lo circol d' aquestas personnes es molt extens. Des de l' fanaler qu' encén los gasos del tèu barri, hasta l' rector de la parroquia; desde l' municipal de punt en la cantonada de casa tèva, hasta l' major contribuent del veynat, tots poden portar una pedreta, ó una candidatura, al edifici de la tèva elecció.

Sobre tot fes forsa discursos: ves per tot arreu, à la xocolateria, à la tenda, à cal barber, y vinga disparar arengas à tort y à través, pronunciantas tan de pressa com puguis y cridant tan com te siga possible.

No hi fa res que no sàpigas lo que t' pescas: tan maix que tampoch ningú t' entendrà, y en aquesta terra com mès incomprendible es un home, mès talent se li

atribuix. Crida, tira capellans, alsa 'ls brassos, exàltat y l' èxit es segur.

Y si algun poca pena s' atreveix à contradirte, comprenent que realment no sabs lo que 't pescas, digali que si, digali que lo que 't pescas es lo nombrament de concejal... y lo que segueix.

«Vas comprenent la cosa?

* * *
Un dels ardits de resultat mès segur es dir mal de la política.

Y tal ja la política. Aquí, aquí has de clavar los cops més forts. Comensas per dir que tú no perteneixes a cap partit, que tots son dolents, que la política es un ofici, que 'ls que desitjan ocupar un lloc públic es per medrar y explotar la nació.

Per supuesto que, descantellante d' aquest modo, no faltarà algun atrevit que t' digui:

—Y voste, donchs, per què desitja ser concejal?

—Alto— contestaràs tú—jo no ho solicito ni ho he sollicitat mai: soch home de sa casa y no vull abandonar los meus assumptos per cuidarme dels dels altres. Pero alguns bons amichs—anyadírás—s' han empenyat en ferme elegir, y no puch, no dech, no vull defraudar las esperansas que en mi ten fundadas.—

Y aquí t' vè de perilla per desarrollar los teus plans.

—Perque ha de sapiguer—continuàs diuent al tèu interpelant,—que si jo arribés à ser concejal no passaran certas coses que ara 's veuen. Aquí 's necessita molta moralitat, molta administració, molta coradura. Es precis que lo que la ciutat paga, per la ciutat serveixi, y no per sufragar gastos de viatges à Madrid, ni tiberis, ni professors, ni tonterias d' aquestas...—

Després d'això, es infalible: lo vot del que t' escolta lo tens segur... encara que no siga elector.

Mentre las eleccions s' aproximan, penétrat de tots aquests consells y preparat lo terreno. Saluda à tots los veïns, sigas amable ab tothom, fes petons à las criatures, pòsat als pèus de las senyoras, besa la mà als senyors, etc., etc.

Y si à pesar de tot això no 't creus encara prou seguir, vés à trobar en Pelfort ó en Fontrodona, y iqué diable molt serà que no 't donguin un camí.

Entretant, ja sabs que pots contar... no ab lo vot, ab l' afeció del tèu invariable amich.

FANTÀSTICH.

O solém ficarnos allà abont no 'ns demanen; per això no havíam dit res fins ara de la huelga de l' Espanya Industrial.

Pero fa ja tres ó quatre setmanas que dura: 1,200 traballadors estan sense feyna, un gran establimet industrial completament paralitzat, y 'ls perjudicis que sufreixen uns y altres son immensos.

«Qu' es lo que 's ventila al cap de vall? Lo jornal dels dies de festa, que havian cobrat sempre 'ls traballadors de aquella fàbrica, y que ara 'ls duenys de la mateixa diuben que no poden pagar, en rahò de ser molt escassas las ganancies que realisan.

«Qui té rabò? No crech que fòs molt difícil determinarlo, per mica que les dues parts s' hi empenyessin.

Pero com succeix sempre en totas las huelgas, la qüestió de interès es lo menos: al cap-de-vall no 's ventila més que una qüestió de amor propi, y per l' amor propi sufreixen los uns y 'ls altres. En lo temps que fa que dura la huelga de l' Espanya Industrial, los traballadors han perdut molt més de lo que haurian perdut deixant de cobrar las festas, y l' empresa molt més de lo que hauria perdut pagantlas. Aquesta es veritat.

Partidaris nosaltres de l' armonia entre 'ls dos agents de la producció, traball y capital, y més avuy en que l' industria fabril sufreix las conseqüències funestes dels tractats de comers, excitem una vegada més à la pau, à la conciliació y à la bona intel·ligència; y celebraràm de tot cor que 's trobi un medi honrós que posi terme à un estat de cosas tant deplorable y sobre tot tant perjudicial.

Prenguin nota dels següents datus:

A l' any 1884, los candidats socialistas alemanys van alcansar 549 000 vots. En las últimas eleccions n' han obtingut 774,000.

Aument en menos de tres anys 225,000.

Y ara en Bismarck que mediti.

En tot lo bisbat de Lleida han sigut condemnades las representacions del drama sacro *La Passió*.

En lo de Barcelona, fins ara, no han dit res, ab prou sentiment de las empresas.

En altres ocasions la representació de aquest drama fins ha sigut objecte de indulgències.

Aquí tenen un exemple de cantonalisme religiós.

Ab tota reserva.

Diu que tracta de formar-se un partit d' ordre, en lo qual entrarian en Martinez Campos, en Moyano, 'l conde de Cheste y hasta en Pidal.

Si això 's confirma y en la sanfayna hi entran los tipos aquí indicats, quan se reuneixin, tindrán de ferho en lo museo d' antigüetats.

Las cadiras de las iglesias que avants costaven un quartó per missa, las han posades à cinc céntims.

Aquí tenen un negocí molt poch cristià.

En cambi LA CAMPANA DE GRACIA, que avants costava dos quartos, l' hem baixada à cinc céntims.

Comparin, y fassin una cosa: en lloc de gastar cinc céntims à l' iglesia, gástinlos ab la CAMPANA, y jo 'ls juro que 'ls farà més profit.

Armonias ministerials.

En Martos está disgustat, en Moret está disgustat, en Sagasta está disgustat, en Montero Ríos está disgustat...

De modo que 'ls nostres governants no conjungan avuy altre verb que l' *estar disgustat*.

«Saben qui 'ls ha ensenyat à conjugarlo?

Lo país, qu' está disgustat de tots ells.

Cosas de palacio.

En Martinez Campos, ab aquella inclinació que porta sempre à ficarse en tot lo que no li pertoca, havia determinat que fos comandant general d' alabarders lo general D. Pere de Mendieta. Lo general Concha estava d' acord sobre aquest punt ab l' heroe de Sagunto.

Pero al saberho la reina regent, diuhen que va dir mentres dinava:

—Fan molt mal los generals Concha y Martinez Campos en disposar de aquesta manera y sense consultarme, perque en los nombraments de Palacio, la iniciativa 'm correspon à mi tant sols.

Lo qual traduhit al llenguatge de la CAMPANA, vol dir:

—General, beute aquest ou.

Ja 'm sembla que veig al heroe del lloron, mosse-

gantse las galtes per dintre y exclamant:

—Por vida del algarrobo de Seguntol..

Lo qu' está passant ab lo cambi de la moneda es graciós.

Lo Foment de Barcelona envia súplicas al ministre d' Hisenda perque allargui l' plazo, à causa de las dificultats que 's presentan.

Y 'l ministre contesta ensenyant telegramas del jefe econòmic, participant que 'l cambi 's realisa sense cap entorpiment.

Lo Foment torna à insistir; lo ministre ensenya un nou telegrama assegurant que tot va bé... Y aixis hem anat passant un pila de dies.

Lo Foment demandant pròrrogas,

lo ministre diuent que no

y 'l pais entonant... canticis

en honor de la fusió.

Lo ministre de Hisenda no sossega. Ab la ditzosa qüestió del arrendament del tabaco son tants los señadors que se li tiran à sobre, que ja diu qu' está mitjà marejat.

—Paciencia!

Més marejat está 'l pais de tenir que fumar puros d' estanch.

Pobre czar de Russia!

Encara no fa quatre dies que va fracassar una conspiració pera assassinarlo, y ja acaba de descubrirse un' altra que tenia 'l mateix objecte.

Y lo pitjor es que, donada la situació d' aquell país, qualsevol dia tornarán à serhi.

Mentre tant, vostés estiguen tranquil·lis.

«Para el próximo atentado
se avisará a domicilio»

Los pressupuestos de 'n Puigcerver pujan quatre milions més que 'ls de 'n Camacho.

Ja se sab, à cada bugada perdèm un llençol.

Los mateixos pressupuestos se presentan ab un deficit de tres milions. Tres milions sobre 'l paper. Quants milions significan lo dia que se saldin los comptes?

Paguém, y no mirém prim.

Diu 'l Alonso Martinez que si no se li aprova la reforma del Còdich penal, tal com la té pensada, deixarà 'l ministeri de Gracia y Justicia.

Avuy fós y demà festa.

Cregui 'l Sr. Alonso Martinez, que aquest cop de cap seria per la prempsa una cosa mo't justa y sobre tot molt graciosa.

Ara si qu' estém bén guarnits.

A pesar de lo que s' havia assegurat, à última hora resulta que 'l Papa no accepta la fórmula del matrimoni civil proposada pel govern espanyol.

Y donchs ¿de qué han servit tanta condescendència tinguda al element clerical?

La Cort de Roma, segons diu la fama, fa com la ar, que com més tè més brama.

De totes maneres, la negativa que ha recullit lo govern espanyol té tot l' aspecte de una puntada de peu.

L' adagi ja ho canta
al peu de la lletra:
«Feu favors... al clero
y us pagarà... etc.»

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Terrassola va afirmar desde la trona que 'ls redactors de alguns periódics y particularment los de LA CAMPANA DE GRACIA eran uns perduts que no tenien salvació ni en aquest món ni en l' altre—Declaré de la manera més formal que la propaganda del rector de Terrassola no 'ns costa ni un quartó; per lo tant li donem las gracies més expressives.

. Havent determinat los joves de Cabrera fer ball en la diada de Sant Josep, anaren à demanar permís al arcalde, y aquest los diiguè qu' esperessin un poch, portantlos luego la contesta de que 'l Sr. Rector no ho volia. Aquí si que vè de motilo preguntar:—Senyor Arcalde de Cabrera qui mana à ca'n Ribot, 'l arcalde

ó 'l... A Vilafranca del Panadés hi ha una escola professant y un convent de monjas. Aquestes, sense consideració als principis de tolerància religiosa avuy vients, se descantellan contra 'ls protestants, fent cantar à les seves alumnes un coro que comensa així: «Fuera, fuera protestantes,—fuera de nuestra nación—que queremos ser amantes—del Sagrado Corazón—Contra aquests abusos y altres més graves, com la detenció per las monjas de una criatura de tres ó quatre anys que concurria à l' escola protestant, res fa l' exdemagogic arcalde de aquella vila. Fa ja tants anys que ha tirat lo gorro-frigi al toro!

. Lo dissapte de Carnestoltes al demati lo rector de Breda va desentendres de batejar à una criatura elegant que tenia compromís de cantar en uns funerals que se celebravam à Hostalrich. Es à dir, primer va ser per ell guanyar cinc ó sis pessetas à torba, à la esperança de que lo de casa sempre ho trobaria. Lo rector de Breda se diu Mossen Joan Canta... Y no desmenteix lo seu apel·lid. Mentre ell cantava à Hostalrich, los padrius de la criatura qu' eran forasters y havian d' entornar-se'n lo mateix dia, trinavan de rabià.

L' ENREDO DEL TABACO.

Apurat per la miseria que 'l mata secretament, lo govern un dia atina en un projecte excelent.

—Arrendaré lo tabaco y aixis faré morsa rals y podré aviat sortirnos d' aquests apuros mortals.—

Dit y fet: sucen la ploma y 'l ministre, diligent, trassa 'l plan, lo posa en limpia y 'l presenta incontinent.

Los diputats l' examinan, se nombra la comissió que ha de formular dictamen y... comenza la funció.

Entre 'ls pares de la patria s' arma un xibarri infernal: 'l un troba molt bé 'l projecte, 'l altre 'l troba bastant mal.

—Arrenda 'l tabacol—crida lo grup dels obediencs.

—Pues no volém que s' arrendi—responen los dissidents.—

Tot son recados è intrigas à prop de la comissió, tan per part dels que 'l apoyan com pels de la oposició.

—Donguin dictamen contrari.

—No desayrin al Gobern.

—Aquest plan es admirable.

—Aquest plan es un infern.

—Jo 'l apoyaré per farsa.

—Jo 'l ataco à sanch y à foch.

—Per la mèva part no 'l voto.

—Y per la mèva tampoch.

Lo ministre s' espavila per dú 'l projecte endavant y fa un discurs admirable, contundent y retumbant.

—Si acàs s' arrenda 'l tabaco 'l home,—aqui lligarémos los gossos ab llançons... ó ab los lligams que voldrémos. Normalisarem 'l hisenda, contentarem al país, tindràm abundants recursos y tothom serà felís.

—No ho crech,—diu un de la esquerra.

—Pues jo sí,—crida un tercè.

—Jo demano la paraula.
—Y jo també.—Y jo també!—
Tothom xiscla y enraona
y's complica la qüestió,
crusantse vritats tremendas
al calor de la passió.
Y torna á parla'l ministre,
fent esforços colossals
per calmar la indisiplina
dels grups ministerials.
¡Bè 'n diu de cosas y cosas!
Qu' e'l ho ha meditat molt bé...
que 'l seu plan es admirable...
qu' es lo que avuy més convé.
Pero s coneix que 'l negoci
se presenta un xiquet dú,
perque per més que 's belluga
no pot convence á ningú.
De tot arreu l' acriminan:
—¡No volém arrendament!
—En altres nacions bè arrendan!
—Pues aquí ho fem diferent!
—Será lo que 'l govern vulgi!
—¡Pues no senyors, no serà!
—¡A votar, y acabém prompte!
—¡Si!—¡No!—¡A votar!—¡A votá!—
Ressona la campaneta
en las mans del president,
se restableix lo silenci
y comensa a votar gent.
Un... déu... vint... trenta... quaranta...
cent... doscents... ja está acabat!
Per inmensa majoria
queda 'l projecte aprobat.
Los diputats se dispersan,
l' eco de las véus se pert
y al cap de molt poca estona
lo Congrés queda desert.

Un fumador humorista
que ha escoltat lá discusió,
encén un puro de quarto
y diu, sortint del saló:
—¡Ves en qué gastan saliva!
Lo que hauríen de mirar
es que 'l tabaco que 'ns venen
al menos poguès anar.

C. GUMÀ:

Ué li passa á la familia del Tero?
D. Joan, lo gueto, ha estat á Madrid 36 horas, de rigorós incògnit.
En Carlets, lo fill, diuhem que se'n va á Chile.
Y en Jaumet lo nano, cap á Egipte
faltan tanocas.
En tot aixó qui més hi guanya es en Carlets, perque
diu que las chilenas son guapíssimas.
Y 'l metje deu haverli receptat: «Contra un embaf
d' húngaras, una bona toma de chilenas.»

En Pons y Montells s' ha passat als reformistes,
queixos de que 'ls constitucionals no li regoneixian
mérits ni serveys.

Lo general Daban, per iguals motius, se suposa que
prompte també mudarà de casa, passantse als reformistes.

Aixó no es política, ni Cristo que lo fundó, diu un
periódich de Madrid: aixó son dues botigas plantadas
l' una davant de l' altra.

Quan un dependent renyeix ab lo seu principal,
agafa 'ls trastets, y 's passa á la botiga del davant.

Resultat: que ab aquestas disputas contínuas, los
compradors també passan.

Passan de llach.

¡Oh portento!
A Felanitx (Mallorca) hi ha un home miraculos, que agafa una barra de ferro ruenta y no 's crema; li acostan una cerilla encesa al nas y 's queda tant fresh.

Un home que no 's crema mai.

Donchs jo 'l faria casar, li donaria una sogra que
coneix, y m' hi jugo 'l coll que 's cremaria.

La Epoca diu:
«Conservadors y fusionistas vivim com bons vehins,
paret per mitj.»
Lo Liberal replica:

«Sí, es molt cert; pero héu obert una porta de
comunicació y teniu ademés una habitació comú.

«L' rebost.»

Lo rey de Dinamarca tallava un rigodon, va caure
y va rompers una cama.
Ja ho deya 'l Pare Claret:
«Ay reyes que estais bailando...»

Se queixa un diputat de que en las llistas electo-

rals de Madrid, hi figurin tots los escombrayares, y
respon lo ministre d' Estat:

—Sens dupte l' arcalde de Madrid desitjós de que
las actas sigan *limpias*, ha cregut convenient ferhi in-
tervenir los encarregats de la *limpieza*.

Ministres tant xistosos, son la gloria del país que
's engreixa.

Als funerals del Pare Beck que van celebrarse la
semana passada en la iglesia dels Jesuitas, van assis-
tirhi delegacions dels Escolapios, Dominicos, Caput-
xins, Filipons, Salesians, Pauls, del Cor de Maria y
Germans de la Doctrina Cristiana.

Total vuit comunitats de frares, que ab los jesuitas
fan nou.

Dos més que pecats capitals.

—Saben quants exemplars del drama *La piedad de
una reyna* s' han venut en l' espay de 8 días?

—Set mil!

Ni que 'l poeta Zapata s' haguès havingut ab lo go-
bern!

—S' han trobat may en lo teatro sense poder véure
la funció, á conseqüencia de taparlos la vista del es-
cenari un sombrero de tres pisos?

Es cremador; pero no hi ha més remey que aguantar-
se, la moda ho exigeix y la bona criansa imposa la
cortesia ab las senyoras.

* * *
No obstant, l' empressari de un teatro de Brusselas
ha trobat la manera de *despejar* la platea. ¡Y es tant
senzill!

Va publicar un avis en los periódichs y va fixar un
cartell en lo local, dihent qu' en lo successiu sols se
permeteria portar sombrero durant la funció, á las
senyoras de certa edat.

A la nit, totas las donas anavan sense res al cap.

La saragata ocasionada ab lo nombrament del gene-
ral Cassola pera ministre de la Guerra, encara dura.

—Un ministre de terrissa!—deya un.—Me sembla
que la situació está molt exposada á trencarse.

—Per mi aixó significa que 'n Sagasta ja es á la
cassola.

—Jo crech—anyadia un altre, descomponent la pa-
raula,—que aquest nombrament demostra que la fusió
's troba sola y ja no se'n ha de fer *cas*.

En Lesseps, l' autor dels canals de Suez y Panamá,
ha estat un quants dias á Berlin, ahont ha celebrat va-
rias conferencias ab en Bismarck.

—¿Qué vè per obrir algún canal?—podria dirli 'l can-
ciller.

—Algún, nò; á algú, sí.

—¿A qui?

—Búsquioho.

Sens dupte per donarse importància, lo ministre d'
Estat ha dit en lo Congrés que 'l Gobern ho sab tot.

—Tot?

Pues, á veure, ja que ho sab tot; ja qué no sab quín
dia 'l treurán del puesto á latelladas, perque en Cáno-
vas passi á ocuparlo?

—A qué no sab lo empipat que 'n Martinez Campos
està ab en Sagasta?

—A qué no sab?..

Pero iqué tè de saber, l' infelis, qué tè de saber!

Las pessetas que hi ha en caixa
es l' únic que avuy ell sab;
y ho sab... ja poden pensarho,
perque sab... que no n' hi ha cap.

Un oncle renya al seu nebó, que tè molta afició á
alsá 'l cotze.

—Sembla mentida que un xicot jove com tú s' en-
tregui de aquesta manera á la beguda.

—Al contrari, tío.

—¿Cóm al contrari?

—Si senyor: es la beguda que se m' entrega á mí.

—Es cert Eduardo que 't casas ab l' Elissa?

—Es cert.

—Es possible? Ab una xicotita tant lletja?

—Pero es rica.

—Bah, bah, bah, permétem que t' ho diga: noy, me
caus del concepte

—Ja veurás, al casarme 'm figuro que no faig un
casament.

—Y donchs que fas?

—Un tractat de comers.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—O-li-rella.
2. ANAGRAMA.—Graciamat Gramática.
3. ROMBO.—

M	E	S				
M	O	N	A	S		
V	E	N	E	C	I	A
S	A	C	A	S		
S	I	S				
A						

4. TRENCÀ-CLOSCAS.—Lo Ferrer de tall.
5. GEROGLÍFICH.—Dèu sobre tot.

Han endavatin totas las solucions, los ciutadants
Pere Natas, Chivo Vil y K Torre Dell; 4 M. de Vaca,
3 F. Rojas y Nas de Bisbe; 2 Joant Pela Mela y 1 no
més Sacatonqui y Pau dels timbals.

XARADA.

Vaig enamorarme un dia
de una nena molt bufona,
y com que jo só hu-segona
y una tres-dos-tres tenia
vagi procurar si podia
ferli caure en poca estona.

Encare qu' es tres-tercera
per fi ho vaig poder lográ
y al tenirli va exclamá:

—Soch tot, mon nom es primera,
l' estimo ab té verdadera.
y de mi pot disposá.

RALIP.

- ANAGRAMA.
- Sabs Ton ahont está 'l Pasqual?
- Quin Pasqual, aquell tant alt?
- Sí 'l fill del heréu Parrot.
- No ho sé pas; pero á mi 'm tot
qu' està al carrer de Total.

XICOT COM CAL.

CONVERSA.
—¿Vindrás á festa major
dissapte que ve, Maria?
—No vè pas la tèva tia?
—Si, y vè ab l' oncle qu' hi dit jo.

JOSEPH M. BERNIS.

TRENCA-CLOSCAS.

EN NICOLÁS.

Formar ab aquestas lletras lo nom de un poble de
Catalunya.

J. D. UN TABERNER.

GEROGLÍFICH.

1	1	1
L	tn	I
K	R	T

SALDONI DE VALLCARCA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Joant Matemàtich, K. Torre Dell, Elecciar Coma,
Bruno Duran, Frascuelito, Dr. Gobernó, M. Vila, Sebastian Rebull,
A. Canoa, J. A. y A., Manuel Vila y S., F. de B Y D., Nas d' espar-
ver, A. F., Viladaura, Un Escola, Un Tronera, A. Manyas, F. de P.
Francisco y C., y J. Codina: *Lo que 'ns envian' aquesta setmana
no fa per casa.*

Ciutadans Joant de Berga, P. Extraordinari, Nas de Bisbe, Fras-
cuelito, Saldoni de Vallcarca, Nauj Sodlor, Roma Espinat, R. T.
Diplomatic, A. Rubert, Un aspirant, Pepe de la Rossa, A. Recto-
ret B., Noy gran, J. M. Bernis, Peret Pons, Tres republicans, Un
de cal Pelat, Tet Bi Declarat, Un paisa, Cander Salamé, Un de Vall-
mora, Xicot com cal, Un Parlamentarista, J. P. Gorila, J. Mazzanti-
tin, y Un aficionat: *Publicaréns algun cosa de lo que 'ns envian*.

Clutada J. Baucells Prat: Los versos estan bés.—Felip: Es una
mica vert; pero es gracios.—V. Tarrida: Hauria de referse.—Pepe
d' Esplugas: Alguns epigrams de vesté se 'ns ha demonstrat qu' eran copiat; los de aquesta setmana no serveixen.—Repub-
lica federal de L': L' assumpt té un caràcter massa local.—J. Sta-
ramsa: Res de lo nou serveix.—M. G.: Lo dibuix s' insertarà ab
diferent lletra.—B. Casas y Utisa: Nosaltres voldriam complaure'l;
pero 'ls versos de aquesta setmana tampoc serveixen.—P. C. (Sant Celoni): No podém parlarne; son qüestions petites de localitat que
no interessen casi a ningú.—A. Garcia: Miraréns de complaurel.—
Argos: Gracias.—J. Lambert: Cel-brém lo seu restabliment; publi-
carem lo que 'ns envia.—R. B. Esta molt bés: ho insertaré.—J.
Moix: L' idea està bés; pero la forma resulta molt destorada.—
Sir Byron: Home, per mort de Déu, no s' impacienti, que tenim la
cartera plena.—Pepe: No establím torn rigorós; publiquem primer
lo que primer nos vè a ma.—C. Felip: L' idea està bés; pero la for-
ma es detestable.—J. S. M.: Lo sonet es poch facil: hi ha molts
grops.—C. de Barril: Aquesta setmana no ha estat prou 'lis com
en las anteriors.—S. Ust: Esta bés.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj. 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

COPS DE VISTA GENERAL.

L' inglés lliga l'Africa á Gibraltar; avuy es un cable, demá será una corda, demá passat una estiradeta y á casa.

—L' aliansa ab Alemania 'ns valdrá Trieste, Saboya y Niza... en fi, la mär.
—Pero y si perdém, la mar plena de tunyinas.

Com més petita es la nou, més remó mou.

¡Pobres guetos!

Una que no enveillirá may.

—Aquí hi havia un castillo, ara hi ha una cassola... Qui jugui més net que vinga.

Matrimoní civil.

—Que 's desenganyin, l' únic matrimoni bo es l' eclesiástich è veritat Mossén Mag?

Si continua molt temps la ditxosa con-fusió al domador se cruseixen y s' ha acabat la funció.